

MINISTÈRE DES FINANCES

Versements anticipés

Versements permettant aux travailleurs indépendants et aux sociétés d'éviter une majoration d'impôt et à certains contribuables (personnes physiques) d'obtenir une réduction d'impôt. Exercice d'imposition 1990

Le deuxième versement trimestriel prévu dans le système des versements anticipés d'impôt doit être fait au plus tard le 10 juillet 1989 (sauf pour les sociétés dont l'exercice comptable de production des revenus ne coïncide pas avec l'année civile).

Pour tous renseignements concernant les contribuables visés (personnes physiques et sociétés), les avantages que procurent les versements anticipés et les modalités à respecter pour les effectuer, prière de se référer à l'avis relatif aux versements anticipés qui a été publié au *Moniteur belge* du 22 mars 1989.

MINISTÈRE DES FINANCES,
MINISTÈRE DE LA PRÉVOYANCE SOCIALE
ET MINISTÈRE DE L'EMPLOI ET DU TRAVAIL

Liste des entrepreneurs enregistrés (128e supplément)

Le 128e supplément à la liste est publié en supplément au *Moniteur belge* du 30 juin 1989, sous les folios — 1 — à — 14 —

MINISTERIE VAN FINANCIËN

Voorafbetalingen

Regeling waardoor zelfstandigen en vennootschappen een belastingvermeerdering kunnen vermijden en bepaalde belastingplichtigen (natuurlijke personen) een belastingvermindering kunnen bekomen. Aanslagjaar 1990

De tweede kwartaalbetaling waarvan sprake in het stelsel van de voorafbetalingen van belasting, moet ten laatste op 10 juli 1989 worden gedaan (behalve voor de vennootschappen wier boekjaar waarin de inkomsten zijn behaald, niet met het kalenderjaar samenvalt).

Voor alle inlichtingen in verband met de bedoelde belastingplichtigen (natuurlijke personen en vennootschappen), de voordelen die de voorafbetalingen meebrengen en de voor het verrichten van die voorafbetalingen in acht te nemen modaliteiten, gelieve het bericht betreffende de voorafbetalingen te raadplegen dat in het *Belgisch Staatsblad* van 22 maart 1989 is gepubliceerd.

MINISTERIE VAN FINANCIËN,
MINISTERIE VAN SOCIALE VOORZORG
EN MINISTERIE VAN TEWERKSTELLING EN ARBEID

Lijst van de geregistreerde aannemers (128e aanvulling)

De 128e aanvulling van de lijst wordt gepubliceerd in bijvoegsel tot het *Belgisch Staatsblad* van 30 juni 1989, onder pagina's — 1 — tot — 14 —

EXÉCUTIFS — EXECUTIEVEN

MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

14 JUNI 1989. — Omzendbrief betreffende de neerlegging van een plan van de jachtterreinen

Aan de Heren Provinciegouverneurs,
Aan de Heren Arrondissementscommissarissen,
Aan de ambtenaren van het Bestuur Landinrichting,
Aan de Parketten van de Hoven van Beroep,

Mijnheer de Gouverneur,
Mevrouwen,
Mijne Heren,

Ik heb de eer uw aandacht te vestigen op twee besluiten van de Vlaamse Executieve van 10 mei 1989, gepubliceerd in het *Belgisch Staatsblad* van 1 juni 1989;

Een eerste besluit, met decretale draagwijdte, vervangt artikel 4 van de jachtwet van 28 februari 1882.

De principes van de vroegere eerste twee leden van dit artikel, die o.m. het jachtrecht toekennen aan de eigenaar van de grond of aan zijn rechthebbenden, blijven behouden. Zij worden aangevuld door de verplichting, opgelegd aan de houder van een jachtrecht die daadwerkelijk van zijn jachtrecht gebruik maakt, een plan van zijn jachtveld neer te leggen bij de arrondissementscommissaris in wiens ambtsgebied het jachtterrein of het grootste gedeelte daarvan gelegen is.

De Vlaamse Executieve wordt gemachtigd maatregelen uit te vaardigen om de vorm en de voorwaarden van neerlegging van bedoelde kaart te regelen.

Tevens wordt een sanktie opgelegd aan de betrokken jachthouders die de verplichting van de neerlegging van het plan niet of onvolledig naleven.

Dit nieuwe besluit stoelt op artikel 31 bis van de jachtwet van 1882, ingevoegd in deze wet bij decreet van de Vlaamse Raad van 27 juni 1985, artikel 2.5., ten einde op soepele wijze de internationale verplichtingen die, op grond van vier grote internationale overeenkomsten op België rusten, na te leven wat betreft de jacht en de vogelbescherming.

Het nieuw, artikel 4 van de jachtwet van 1882, beantwoordt aan de letter en de geest van twee van deze verdragen; nl. het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (1957) en de Benelux-overeenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming van 10 juni 1970, gewijzigd door het protocol van 29 juni 1977.

De Richtlijn 79/409/EEG van 2 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand, akte getroffen op grond van artikel 235 van het Verdrag van 1957, bevat enerzijds maatregelen voor de bescherming van gebieden en anderzijds maatregelen gericht op de soortbescherming.

In het geheel van de op de soorten bescherming gerichte maatregelen bepaalt artikel 7.4. van deze richtlijn :

« De lid-Staten zien erop toe dat bij de beoefening van de jacht, eventueel met inbegrip van de valkenjacht, zoals deze voortvloeit uit de toepassing van de geldende nationale maatregelen, de principes van een verstandig gebruik en een ecologisch evenwichtige regulering van de betrokken vogelsoorten in acht worden genomen, en dat deze beoefening wat de populatie van deze soorten in het bijzonder van de trekvolgels betreft, verenigbaar is met de uit artikel 2 voortvloeiende bepalingen. Zij zien er in het bijzonder op toe dat soorten waarop de jachtwetgeving van toepassing is, niet worden bejaagd zolang de jonge vogels het nest nog niet hebben verlaten of gedurende de verschillende fasen van de broedperiode. Ten aanzien van trekvolgels zien zij er met name op toe dat de soorten waarop de jachtwetgeving van toepassing is, niet worden bejaagd tijdens de broedperiode noch tijdens de trek naar hun nestplaatsen. De lid-Staten zenden de Commissie alle nuttige gegevens betreffende de praktische toepassing van hun jachtwetgeving. »

Ten einde nu de vogelsoorten die geconcentreerd voorkomen of die specifieke of gevoelige leefgebieden in het Vlaamse Gewest bezetten, beter te kunnen volgen en hun populaties beter te kunnen beschermen is het nodig te kunnen beschikken over betrouwbare en bijgewerkte gegevens over de legale druk die door de jacht wordt uitgeoefend op deze soorten.

Dit geldt in het bijzonder voor de 23 gebieden die, bij besluit van de Vlaamse Executieve van 17 oktober 1988 (*Belgisch Staatsblad* van 29 oktober 1988) als speciale beschermingszones werden aangewezen conform artikel 4.1 van voormelde richtlijn (= vogelrichtlijngebieden).

In deze gebieden moeten de lid-Staten van de EG de passende maatregelen nemen om te voorkomen dat de vogels aldaar worden gestoord of hun woongebied verslechtert voor zover deze verstoring of verslechtering van wezenlijk belang is voor het bereiken van de doelstellingen van artikel 4 van de Richtlijn 79/409/EEG.

Samen met de maatregelen die tijdens de laatste twee jaren werden getroffen in het raam van de soorten bescherming, vormt de nieuwe maatregel een eerste concrete maatregel die kadert in de bescherming der 23 vogelrichtlijngebieden.

In het raam van artikel 3 van de Benelux-Overeenkomst op het gebied van de jacht- en de vogelbescherming, zet de nieuwe maatregel het beleid m.b.t. de jachtvelden voort dat via het koninklijk besluit van 10 juli 1972 werd begonnen door de vaststelling van de minimale oppervlakte der jachtterreinen.

Thans volgt de inventarisatie van de terreinen, wat de administratie de mogelijkheid moet geven om, na verloop van enkele jaren, een overzicht te krijgen van de bestaande jachtvelden.

Daardoor zal het mogelijk zijn om bepaalde betwistingen inzake wildschade beter te vermijden, het afschotplan van reewild in te voeren en grotere wildbeheerseenheden te vormen wat zowel de bejaging als de soortenbescherming ten goede zal komen.

De neergelegde documenten dienen voor consultatie ter plaatse ter beschikking te worden gehouden van iedere belanghebbende, ongeacht de aard van zijn belang (jager, landbouwer, enz.).

Het tweede besluit van de Vlaamse Executieve van 10 mei 1989 heeft tot doel de vorm, de wijze van neerlegging van de plannen van de jachtterreinen te regelen.

Daarbij wordt in de eerste plaats de juistheid en de vergelijkbaarheid van de plannen op praktische wijze nagestreefd.

Ten einde juiste en vergelijkbare plannen te bekomen, wordt de verplichting opgelegd de terreinen op eenzelfde kaarttype (kaartblad op schaal 1:10 000 van het N.G.I. of een later door de bevoegde gemeenschapsminister te bepalen kaarttype) met een rode, doorlopende lijn aan te duiden.

Op de kaart dient de houder van het jachtrecht die de kaart neerlegt, duidelijk te vermelden dat de kaart bestemd is om te voldoen aan artikel 4 van de jachtwet van 1882. Uiteraard dient hij eveneens volledig zijn naam en adres te vermelden.

Voorlopig moeten ingesloten terreinen die groter zijn dan 1 ha, en waarop het jachtrecht aan een andere persoon toebehoort, worden aangeduid door een grafische aanduiding op kaart of door een omschrijving van de ligging van het betrokken terrein ten opzichte van het eigen jachtgebied of door vermelding van de kadastrale nummers.

Praktisch gelden volgende regelingen :

— de neerlegging van de plannen moet jaarlijks gebeuren. Wanneer geen wijziging intreedt wat de jachthouder(s) of de begrenzing van het jachtterrein betreft, volstaat het dit te melden bij de aanvang van het volgende jachtseizoen;

— de neerlegging van de plannen moet voor het begin van het jachtseizoen plaatsvinden of, zo nadien een wijziging intreedt, binnen de maand na de wijziging;

— zo voor eenzelfde jachtterrein meerdere houders van het jachtrecht bestaan, volstaat het dat één onder hen, normaal deze met het grootste jachtrecht, het voorgeschreven plan neerlegt en dat de andere jachthouders, via een voorgeschreven formulier dat aan het besluit gehecht is, verklaren dat zij medehouder zijn van het jachtrecht, met duidelijke en onbetwistbare verwijzing naar het plan dat door de eerste jachthouder werd neergelegd bij de aangeduide arrondissementscommissaris.

Het plan van het jachtterrein of de verklaringen ter zake worden in drievoud bij de aangewezen arrondissementscommissaris neergelegd. Geen andere documenten dienen daarbij te worden neergelegd.

Het eerste exemplaar, dat het authentieke document vormt, wordt door de arrondissementscommissaris bewaard.

De arrondissementscommissarissen zullen een melding van ontvangst met datum op de drie exemplaren van het plan aanbrengen.

Deze datum vormt de enige datum die, bij betwisting, in aanmerking wordt genomen.

Om bij betwisting de juistheid van de neergelegde documenten te toetsen, kan de arrondissementscommissaris beroep doen op :

— de veldpolitie;

— de landbouwkundig ingenieur (houtvester) van het Bestuur Landinrichting in wiens ambtsgebied het jachtterrein of het grootste gedeelte daarvan ligt. Deze kan de nodige bijkomende informatie inwinnen.

De adressen van deze ambtenaren worden rechtstreeks aan de arrondissementscommissarissen medege-deeld.

Om de eenheid van administratie te bewaren worden de arrondissementscommissarissen verzocht hun zendingen via de e.a. ingenieur-hoofd van dienst van het Bestuur voor Landinrichting in elke provincie aan de betrokken houtvester te richten.

Deze ambtenaar zal, via dezelfde weg, verslag uitbrengen aan de betrokken arrondissementscommissaris, wanneer hij vaststelt dat eenzelfde grondstuk door meer dan één persoon of groep van personen als zijn of hun jachtterrein wordt aangewezen.

Dans le cadre de l'article 3 de la Convention Benelux en matière de chasse et de protection des oiseaux, la nouvelle mesure continue la politique relative aux terrains de chasse, commencée par l'arrêté royal du 10 juillet 1972, par l'imposition d'une superficie minimale des terrains de chasse.

Suit maintenant l'inventaire des terrains, ce qui permettra à l'administration d'obtenir après quelques années, un relevé des terrains de chasse existants.

Par ces mesures il sera également possible de prévenir certaines contestations en matière de dégâts de gibier, d'instaurer le plan de tir du chevreuil et de former des grandes entités cynégétiques ce qui profitera à la fois à la chasse et à la protection des espèces.

Les documents déposés seront tenus, pour consultation sur place, à la disposition de tous les intéressés, quelle que soit la nature de son intérêt (chasseur, agriculteur, etc.).

Le second arrêté de l'Exécutif flamand du 10 mai 1989 règle la forme et la façon de dépôt des plans des territoires de chasse.

En premier lieu, l'arrêté vise l'exactitude et la comparabilité des plans, de façon pratique.

Afin de pouvoir disposer des plans exacts et comparables, il est prévu que les terrains doivent être désignés d'une ligne continue rouge sur un même type de plan (feuilles de la carte à l'échelle 1:10 000 de l'I.G.N. ou un type de carte à définir ultérieurement par le Ministre communautaire compétent).

Sur la carte, le titulaire du droit de chasse qui dépose ce document, doit clairement mentionner que la carte est déposée pour satisfaire à l'article 4 de la loi sur la chasse de 1882. Il va de soi qu'il doit également indiquer complètement son nom et adresse.

Provisoirement, les terrains inclus dans un terrain de chasse et sur lesquels le droit de chasse appartient à une autre personne, doivent être indiqués par une indication graphique sur la carte ou bien par la description de la situation du terrain vis-à-vis du territoire de chasse de celui qui dépose la carte ou par la mention des numéros cadastraux.

Quelques indications d'ordre pratique :

— le dépôt de la carte doit se faire annuellement. S'il n'y pas de modification en ce qui concerne le(s) titulaire(s) ou les limites des terrains de chasse, il suffit de le confirmer au début de la saison de chasse suivante;

— le dépôt des plans doit se faire avant le début de la saison de chasse ou, si par après une modification à lieu, dans un délai d'un mois suivant cette modification;

— si pour le même terrain de chasse il existe plusieurs titulaires du droit de chasse, il suffit qu'un seul d'entre eux, normalement celui qui a le droit de chasse le plus étendu, dépose le plan et que les autres titulaires du droit de chasse déclarent qu'ils sont cotitulaires du droit de chasse en utilisant le formulaire prescrit qui est annexé à l'arrêté, en indiquant clairement le plan déposé par le premier titulaire du droit de chasse auprès du commissaire d'arrondissement désigné par l'arrêté.

Le plan du terrain de chasse, ou les déclarations en la matière, sont déposés auprès du commissaire d'arrondissement indiqué. Aucun autre document ne doit être déposé.

Le premier exemplaire de la carte, qui forme le document authentique, est conservé par le commissaire d'arrondissement.

Les commissaires d'arrondissement apporteront la mention de réception, avec date, sur les trois exemplaires du plan.

Cette date est la seule qui, en cas de contestation, sera prise en considération.

Pour contrôler, en cas de contestation, les documents déposés, le commissaire d'arrondissement peut faire appel :

— à la police rurale;

— à l'ingénieur agronome, chef du cantonnement forestier de l'Administration de la Rénovation rurale dans la circonscription duquel le terrain de chasse ou la plus grande partie de celui-ci est situé. Ce fonctionnaire peut demander des renseignements complémentaires. Les adresses de ces fonctionnaires seront communiquées aux commissaires d'arrondissement.

Afin de conserver l'unité d'administration, les commissaires d'arrondissement sont priés d'adresser leurs envois au chef du cantonnement forestier concerné via l'ingénieur principal, chef de service de l'Administration de la Rénovation rurale de chaque province.

Le chef de cantonnement fera, via le même fonctionnaire, rapport au commissaire d'arrondissement s'il constate qu'une même parcelle est désignée par plus d'une personne ou groupe de personnes, comme son ou leur terrain de chasse exclusif.

Le commissaire d'arrondissement demande aux titulaires du droit de chasse concernés de se mettre en règle dans un délai de trois mois au plus, par le dépôt d'un nouveau plan mentionnant les terrains de chasse sans recouvrement des droits de chasse exclusifs. Il peut demander à ce moment des renseignements complémentaires.

Si les renseignements ne sont pas fournis, le dossier est transmis au procureur du Roi, qui décide s'il y a lieu ou non de poursuivre.

Le commissaire d'arrondissement informe l'ingénieur agronome intéressé de l'évolution du dossier.

Si aucun plan exact n'est déposé, ce fonctionnaire dressera procès-verbal.

Si un commissaire d'arrondissement fait des constatations analogues, sans l'intervention préalable de l'ingénieur agronome ou sur une intervention de la police rurale, le fonctionnaire compétent de l'Administration de la Rénovation rurale sera informé via la voie hiérarchique. Il pourra alors faire dresser également procès-verbal, le cas échéant en même temps que la police rurale.

J'espère que la procédure qui vient d'être décrite pourra être le début d'une collaboration fructueuse entre les services intéressés.

Bruxelles, le 14 juin 1989.

Le Ministre communautaire de l'Environnement,
de la Conservation de la Nature et de la Rénovation rurale,
T. Kelchtermans